

ἐλληνικῆς διοικήσεως, προβάλλει καὶ εἰς τοῦ Κόκλα τοὺς πρασίνοους τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ὑπάρχουν ὑποδικοί τεσσαράμισθ' ἔτη. Ὑπάρχουν κατὰ διὰ τρία ἔτη, οἵτινες διὰ τὴν ὑποδικίαν θὰ κάμουν τέσσαρα. Ὑπάρχουν ἔνοχοι ἐλαφρῶν κατηγοριῶν, οἵτινες θὰ παραπεμφθῶν εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον. Αὕτῃ ἡ λεγομένη Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη θὰ εἶναι πολὺ ἐξυπνος, διὰ νὰ διαφύγῃ ἕως τῶρα τοὺς Ἀργούς ἀστυνομικοὺς ἱατροὺς καὶ νὰ μὴ δηλωθῇ μεταξὺ τῶν νυμφῶν τοῦ Ἀερίφωτος καὶ τῶν Βούρλων.

* *

Εἶδα ἐπὶ τέλους καὶ τὸ περιλάλητον «Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου!» Μάλιστα, οἱ φυλακισμένοι ἀγαπῶσι τρυφερώτατα τὸν Βασιλέα. Δὲν βλέπουν τὴν ὥρα πότε νάλλῃ. Τὸν βλέπουν κάθε νύχτα στ' ὄνειρό τους, ποτὲ καθάλα, ποτὲ πεζό. Φιλοβασιλικώτατος λαὸς αὐτοὶ οἱ φυλακισμένοι. Ἀμα ἔλθῃ ὁ Βασιλεὺς, θὰ ὑπογράψῃ τὰς χάριτας.

Ἄς δουλεύσῃ τοῦλάχιστον ἡ ἐλληνικὴ ἐπιείκεια ἐναντίον τῆς ἐλληνικῆς βαρβαρότητος. Ἀφ' οὗ δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς περιορίζωμεν εἰς μέρη ἀκίνδυνα διὰ τὴν ζωὴν των, ἅς τοὺς ἀφίσωμεν ἐλευθέρους. Θὰ εἴμεθα ἐναντίον τῆς συγχῆς ἀπονομῆς χαρίτων—ἐνὸς τῶν σπουδαιοτέρων πλοκάμων τῆς ἐλληνικῆς διαφθορᾶς—ἃν εἴχαμεν φυλακίας. Τώρα ὅμως ποῦ ἔχομεν τρώγλας καὶ θυσιαστήρια ὑγιῶν, τώρα εἴμεθα ὑπὲρ τῶν χαρίτων.

Καλεῖσθαι.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

[Ὁ συντάκτης τοῦ παρισινοῦ «Βολταίρου» λαβὼν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Βασιλέως ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Βριστόλ διηγήθη τὰ κατ' αὐτὴν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ «Βολταίρου» τῆς 30 Σεπτ. ἐξ οὗ περιλαμβάνομεν τὴν ἀφήγησιν].

Δὲν εἶναι πρώτη φορά καθ' ἣν λαμβάνω τὴν τιμὴν τῆς παρουσιάσεως παρὰ τῷ Βασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος.

Τῇ 1 Ἰουνίου 1880, ἥτοι κατὰ τὸ προτελευταῖον ταξιειδίον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ἔλαβα παρὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Α. Μ. κ. Καλλίνσκη, τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν :

Κύριε,

Σπεύδω νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εὐχαρίστως εἰδέχθη τὴν περὶ ἀκροάσεως αἴτησίν σας καὶ ὅτι θέλει σὰς δεχθῇ αὖριον τὸ πρωί, περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν.—ῤεδεγνότα μαύρη.

Δέξαθε, κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξόχου ὑπολήψεώς μου.

Α. Καλλίνσκη

γραμματεὺς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος

Τὴν φοράν αὐτὴν, ὁμολογῶ ὅτι ὁ Γεώργιος ὑπῆρξεν ἡσσαν εὐπρόσιτος—καὶ ἔπρεπε νὰ ἐκβιάσω τὰς θύρας. Οὐδεμία ἐπιστολὴ περὶ ἀκροάσεως ἐστάλη.

Ὁ Βασιλεὺς ἐβράδυνε τὴν μευάσασίν του ἐν Παρισίοις καὶ ἐπέσπευσε τὴν ἀναχώρησίν του. Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως τὴν αἰτίαν.

Ἐνεκα τῆς βραχείας διαμονῆς του ἐδέησε ν' ἀπομακρύνῃ πάντα ξένον ἐπὶ

Χθὲς ἀκόμη, περὶ τὴν 6ην καὶ ἡμίσειαν ἑσπερινῇ ὥραν, ματαίως ἐζήτει νὰ τὸν κρατήσῃ ὀλίγον ὁ κ. Μολλάρ, ὁ συμπαθητικώτατος διευθυντὴς τοῦ πρωτοκόλλου, σχεδὸν φίλος προσωπικὸς τοῦ βασιλέως.

—Βλέπεις, τοῦ ἔλεγε μὲ τὴν συνήθη του ἀδρότητα, τὰ πράγματά μου εἶναι ἑτοιμα. Εἰς τὰς 8 καὶ εἴκοσι πέντε ἀναχωροῦμεν ἡ Βασιλίςσα καὶ ἐγώ, διὰ Δαρμστάτην. Ἡ ἀμαξοστοιχία μὲ περιμένει . . .

Καὶ πραγματικῶς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ὅστις τόσον ἀγαπᾷ τὴν Γαλλίαν—ἐνασμενίζεται τοῦλάχιστον νὰ τὸ λέγῃ—ἐκώφευσεν εἰς τὰς θερμότερας παρακλήσεις. Ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους.

Οὐ δέον νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης ἐν Παρισίοις· δὲν ἐνδιαφέρει δὲ πολὺ ἂν μάθῃτε ὅτι φέτος κατέλαβε τὰ δύο πατώματα τοῦ ξενοδοχείου Βριστόλ καὶ ὅτι ἐχειροκρότησε τὴν Ἰουδιθ εἰς τὸ Ποικίλον (θέατρον).

Ὁ συνταγματάρχης Χαδζῆ Πέτρος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ λόγος ἅμα ὡς ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς εἰς Παρισίους, εἶναι ἡ πρόνοια τῶν *répôrter* (τῶν ἐπὶ τῶν εἰδήσεων συντακτῶν τῶν ἑφημερίδων). Εἶναι ὑψηλός, ῥωμαλέος, ἀσφαλτόχρους, μὲ βᾶδισμα ἀρειμάνιον καὶ μὲ μίαν καλοκαγαθίαν τόσον ἀντίθετον πρὸς τὴν τραχύτητα τοῦ στρατιώτου. Εἶναι στρατιωτικὸς, ἅμα δὲ καὶ ἀνθρωπὸς τοῦ κόσμου. Ὁ συνταγματάρχης, μὲ πολιτικὰ φέρει εἰς τὴν κομπότρυπαν τὸ ἐμβόλημα τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ἀπὸ δύο ἐτῶν αἱ τρίχες του ἤρχισαν νὰ λευκάζουν. Ὀλίγον ἀκόμη, συνταγματάρχα, καὶ οἱ μύστακες καὶ τὸ μὺς σας θὰ γίνονται λευκά. Ἀλλ' ὁ χαρακτήρ, τὸ πνεῦμά σας θὰ νεάζουν πάντοτε. Ἄς εἶναι τοῦτο τοῦλάχιστον πρὸς παρηγορίαν σας.

Ὁ Γεώργιος Α' μόλις εἶναι 36 ἐτῶν. Ὑψηλός, ξανθός, παραστατικὸς ἀγγλικὸς. Ἡ κόμη του πολὺ ἀραιὰ καὶ οἱ μύστακές του λεπτότατοι. Κατασκευῆς ἀρκετὰ λεπτῆς—ἥτις ὅμως ἐπερρώσθη ἀπὸ τοῦ τελευταίου ταξιειδίου του—ἔχει χαρακτηριστικὰ λίαν διακεκριμένα.

Ὁ Γεώργιος Α' εἶναι μεγαλοπρεπέστατος· δέχεται μετὰ σπανίας εὐγενείας καὶ εὐμενείας.

Ταξειδεύων φέρει πάντοτε ἀστυκὸν ἱματισμόν.

Ἡ βασίλισσα Ὀλγα ἔχει τὴν κόμην ξανθὴν καὶ ἐνδύεται ὡς ἀληθὲς Παρισινή.

Τετάρτην ἤδη φοράν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἔρχεται εἰς Παρισίους· τὸ 1863, τὸ 1877, τὸ 1880, ὅτε ἐπρόκειτο, ὡς καὶ σήμερον, περὶ τοῦ καθαρισμοῦ τῶν ἐλληνοτουρκικῶν συνόρων.

Σήμερον—ὡς καὶ τότε—ὁ βασιλεὺς μοι εἶπε :

«Θὰ διατηρήσω ζωηρὰν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐξαίρετῳ δεξιώσει τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως πρὸς ἐμέ. Εὐχαριστῶ ἐπίσης τὸν τύπον διὰ τὸ ἐνδιαφέρειν τὸ ὅποιον ἐδείξε πρὸς τὴν Ἑλλάδα» εἶμαι τέλος λίαν συγκεκινημένος ἐκ τῆς συμπαθείας τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ.

«Εἶναι τις βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκεται πάντοτε ἐν πλή-

ρει συμπνοίᾳ πρὸς τὴν Γαλλίαν, ὅτε στηρίζεται ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας.»

Οὐχ ἥττον ὁ Βασιλεὺς ἐδήλωσε ῥητῶς ὅτι τὸ ταξείδιόν του οὐδένα φέρει πολιτικὸν χαρακτήρα. Τὸ 1880 ἤξιον νὰ μὲ ὁμιλῇ περὶ τοῦ κ. Γλάδστωνος, τῶν Ἰωαννίνων καὶ τοῦ ἀλβανικοῦ ζητήματος. Τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ οὔτε περὶ Βοσνίας, οὔτε περὶ τῶν προσφάτων συνοριακῶν.

Ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡ διαμονὴ του ἐνταῦθα εἰς οὐδὲν σχόλιον δώσῃ ἀφορμήν. »Ταξιδεύει μὲ τὴν Βασίλισσαν, χάριν διασκεδάσεως» εἶπεν. Προσέθεσε δὲ ὅτι ἀναγκάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων τόσον ὀλίγῳ διότι ὁ Μέγας Δουξ Κωνσταντῖνος ἐν Βιέννῃ μόνον θὰ δυνηθῇ νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν κόρην του.

Καὶ ὅμως, ἐννοοῦμεν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν στρατηγὸν Μπιλλῶ· ἐννοοῦμεν τὴν αὐθόρμητον ἐπίσκεψίν του παρὰ τῷ Γαμβέττα, ὅστις ὅμως ἦτο ἀπὼν, διὰ νὰ δώσῃ δείγματα τῆς ἀμειώτου συμπαθείας του πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς δημοκρατικῆς πλειοψηφίας· ὅτι ὅμως δὲν ἐννοοῦμεν εἶναι ἡ παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ Δυκλέρ μακρὰ ἐπίσκεψις τοῦ Γεωργίου, μεθ' ἣν ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος, καὶ ἐπίσπευδε τὴν ἀναχώρησίν του.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶναι καταμαγευμένη ἀπὸ τὴν συνέντευξιν ἣν ἔλαβε μὲ τὸν ὑπουργόν, μοὶ ἔλεγεν ὁ συνταγματάρχης Χαδζῆ Πέτρος.

Καὶ τοῦτο ἐν ᾧ παρεσκευάζει ὁ Βασιλεὺς τὰς ἀποσκευάς του καὶ ἀπεμάκρυνε τοὺς διασημοτέρους ἐπισκέπτας, εὐχαριστῶν συνάμα τὸν κ. Μολλέρ διὰ τὰς καλὰς του διαθέσεις.

Ἐνεγράφησαν πολλοὶ ἵνα τύχωσιν ἀκροάσεως· ἀλλὰ πλὴν τοῦ Ἑσσάτ πασσᾶ δὲν πιστεύω νὰ ἔτυχεν οὐδεὶς ἄλλος τοιαύτης.

Ἐπροφασίσθη τὸ βραχὺ τῆς διαμονῆς του· ἐν τούτοις ἀγνοῶ ἂν ὁ περίπατος τὸν ὅποιον ἔκαμε χθὲς τὸ ἑσπέρας ἀπὸ τῆς 5ης ἄχρι τῆς 6ης ὥρας μὲ τὸν συνταγματάρχην Χαδζῆ Πέτρον εἶχε διπλωματικὸν χαρακτήρα.

Maurice François.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΥ.

Καὶ ἦλθε ὁ Γλυκύτατος, καὶ ἔτρεξαν οἱ φίλοι νὰ τὸν δεχθῶν μὲ αἰσθημα καὶ ἀνοικτὴ ἀγκάλη· καθεὶς γὰρ τὸν Γλυκύτατο ἀδιάκοπα ὠμίλει, καὶ τὸ βαπόρι πρόσμεναν τὴν πλώρη νὰ προβάλλῃ. Καὶ ἦλθε ὁ Γλυκύτατος χαρὰ καὶ γέλοισι ὅλοι, σὰν πάντα ῥοδοκόκκινος, κομφὸς, ἀκτινοβόλος.

Κι' ἄμα ἐπάτησε 'στὴ γῆ, ὦ! τί παλμοὶ 'στὰ στήθη! ὅλοι οἱ φίλοι ἔτρεξαν τριγύρω του ἀντάμα· ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος, φαίνεται, βαθυὰ συνεκινήθη, κι' ἀμέσως τὸ παράπονον τὸν 'πῆρε καὶ τὸ κλάμμα.

Κι' ὁ Θεοδώρου δίπλα του μὲ πικραμένα χεῖλη, τοῦ σφουγγίζε τὰ δάκρυα μ' ἓνα λινὸ μανδύλι.

Ὡ φίλοι μου, ἐφώναξε κατασυγκινημένος, σὰς βλέπω καὶ τὸ στήθος μου μ' ἀγάπη ξεχειλίζει· ἀλλὰ κανέννας ἀπὸ σὰς μὴν ἦναι λυπημένος, ὁ κάθε φίλος ἄς γελᾷ, ἄς χαίρῃ, ἄς ἐλπίζει· Ὅλα θὰ ἔλθουν κατ' εὐχὴν σ' ἐμᾶς καὶ 'στὴν πατρίδα, λοιπὸν κουράγιο, φίλοι μου, ὑπομονὴ κι' ἐλπίδα.

Ἄν θολωμένη φαίνεται γὰρ σὰς ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἂν ὁ Τρικούπης, κύριοι, σὰς ἔκαμε σκουπίδια, ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε, καὶ ἦλθε ἡ ἡμέρα, ποῦ τοῦ Τρικούπη καὶ ἐμεῖς θὰ κάμουμε τὰ ἴδια. Ναι, ὀφθαλμοὶ ἀντ' ὀφθαλμοῦ, κι' ὁδοὺς ἀντὶ ὁδόντος... Τῆς πτώσεως τοῦ γρήγορα θὰ ἀκουσθῇ ὁ βρόντος.

Κυττάξετε εὐέλπιδες τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα, καὶ ἄς χυθῇ 'στὰ πρόσωπα τῶν φίλων μου γαλήνη· κάθε ἐχθρὸς θὰ συνταχθῇ μὲ τὸ 'δικό μας κόμμα, καὶ ὁ Σταμούλης — à propos — 'δικός μας θὲ νὰ γίνηῃ Ἄς λείψουν οἱ καρδιόκτυποι κι' ἀπελπισμένοι λόγοι, κι' ὅλοι μ' ἐλπίδα στρέψετε σ' αὐτὸ τὸ κομβολόγιον.

Θὰ γεννηθῶν μὲς 'στὴ βουλή ζητήματα μεγάλα, γὰρ κάθε τί τὸ στόμα μου ἀκράτητος θ' ἀνοίξῃ· καὶ ἂν ὁ σὶρ Χαρίλαος γλυτώσῃ σ' ὅλα τᾶλλα, 'στοῦ Καραλῆ τὸ ζήτημα ἀφεύκτως θὰ τὸν ρίξῃ. Ναι, μάλιστα, 'στὸ Καραλῆ μὲ τρόπο θὰ τὸν φέρω, καὶ τί γὰρ τοῦτο θὰ τοῦ 'πῶ μόνος ἐγὼ τὸ ξέρω.

Θαρρεῖτε, καὶ ἡ αὐριον χρυσᾶς ἐλπίδας φέρει, θαρρεῖτε, καὶ ὀργήγορα θὰ σὰς οἰκονομήσω, καὶ ἂν δὲν ἐπολέμησα γὰρ τᾶλλα μας τὰ μέρη, ἀλλ' ὅμως γὰρ τὸ Καραλῆ 'μπορῶ νὰ πολεμήσω. Ἐγὼ πηγαίνω σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς ἀνέμους... ἐτοιμασθῆτε, κύριοι, καὶ ἔχουμε πολέμους.

Εἶπε αὐτὰ ὁ κύριος Γλυκύτατος κι' ἐγέλα, κι' εὐθὺς τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν κατενθουσιασμένον 'ψηλὰ 'ψηλὰ τὸν σήκωσε 'στὰ χεῖρια του μὲ τρέλλα, καὶ ὡς 'στὸ σιδηρόδρομον τὸν εἶχε σηκωμένο. Καὶ ἄρχισε ὁ κύριος Γονίδης νὰ θυμῶνῃ, γιὰτί γὰρ τὸν Γλυκύτατο δὲν ἔπερτε κανόνι.

Souris.